

Arrest

nr. 226 783 van 27 september 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 februari 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 mei 2019 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 6 september 2018 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 28 februari 2019 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“B., R. (..)

nationaliteit: Marokko

geboren te DR AOUNOUT MAROC op 18.11.1978

adres: (..)

Naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van 06.09.2018 door de advocaat van betrokkene, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek onontvankelijk is geworden.

REDENEN:

• De elementen werden reeds ingeroepen tijdens een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk o op grond van art. 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980. De aanvraag 9bis dd. 13.04.2018, behandeld op 24.05.2018 en door betrokkene betekend op 25.09.2018.“

1.3. Op 28 februari 2019 wordt de verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer

Naam, voornaam: B., R. (..)

geboortedatum: 18.11.1978

geboorteplaats: DR AOUNOUT MAROC

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 05.02.2016 aan hem betekend.

Betrokkene heeft ook geen gevolg gegeven aan het bevel onmiddellijk het land te verlaten dd. 24.05.2018, hem betekend op 25.09.2018”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“2.1. Eerste middel : schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Recht op bescherming van het privé- en/of/gezinsleven

2.1.1.

Dat verzoeker in zijn aanvraag genoegzaam heeft uiteengezet dat hij een zeer sterke band heeft met zijn in België verblijvende zus en een scheiding van zijn zus hem zeer zwaar viel. Onder meer omwille van deze reden is verzoeker uiteindelijk terug naar België gekomen om als zodanig opnieuw een familie met zijn zus te kunnen vormen.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.1.2.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker en zijn zus vormen een familie en hebben dagelijks contact met elkaar, zodat er aangenomen kan worden dat verzoeker een gezinsleven in België heeft.

2.1.3.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven. In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr; 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat het Europees Hof voor de Rechten van Mens bovendien geoordeeld heeft dat ook sociale en zakelijke relaties welke vreemdelingen hebben opgebouwd in België onder artikel 8 EVRM ressorteren (zie in die zin EHRM, 29 april 2002, Pretty/VK, nr. 2346/02, §61, 2002-III; EHRM, 12 september 2012, Nada/Zwitserland, § 151; EHRM, 16 december 2014, Chbihi Loudoudi e.a./België, §123).

Dat het EHRM voorts heeft gesteld dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat ik het kader van de verwijdering van gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, Ünér/Nederland, nr. 46410/99, §59).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker en zijn zus teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

2.1.4.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Ünér/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Ünér/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.”

2.2. In zoverre de ingeroepen schending van artikel 8 EVRM betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat verzoekende partij nergens betwist dat de verwerende partij correct toepassing heeft gemaakt van artikel 9bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet dat stelt:

“Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

(..)

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld wegens het ontbreken van de vereiste identiteitsdocumenten of wegens het niet of niet volledig betalen van de retributie zoals vastgelegd in artikel 1/1 en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan;

(..)”

Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de elementen die de verzoekende partij in haar aanvraag van 6 september 2018 heeft aangehaald reeds zijn aangehaald in haar aanvraag van 13

april 2018 die behandeld werd op 24 mei 2018 en ter kennis gebracht op 25 september 2018. Verzoekende partij betwist deze vaststelling niet. Derhalve toont zij ook niet aan dat de verwerende partij op verkeerde gronden toepassing heeft gemaakt van artikel 9bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet en de aanvraag onontvankelijk heeft verklaard.

Nu de verwerende partij conform artikel 9bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet de aanvraag onontvankelijk diende te verklaren aangezien de ingeroepen elementen reeds eerder werden ingeroepen in een voorgaande aanvraag, blijkt ook niet en verzoekende partij toont dit ook niet aan, dat verwerende partij desondanks nog had moeten overgaan tot een bespreking van de in de aanvraag ingeroepen elementen inzake artikel 8 EVRM. Hieromtrent wel motiveren zou immers afbreuk doen aan het bepaalde van artikel 9bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet.

De ingeroepen schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen ten aanzien van de eerste bestreden beslissing.

2.3. Voor zover de verzoekende partij de schending van artikel 8 EVRM opwerpt ten aanzien van de tweede bestreden beslissing wijst de Raad op hetgeen volgt:

2.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1.Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2.Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Er moet dus sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie om te kunnen gewagen van een beschermenswaardig gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Deze beoordeling is een loutere feitenkwestie.

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM bestaat er slechts een beschermenswaardig gezinsleven tussen meerderjarige familieleden indien er, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Het loutere bestaan van normale emotionele en affectieve banden tussen familieleden maakt geen vorm van afhankelijkheid uit (cf. EHRM 3 juli 2001, nr. 47.390/99, Javeed/Nederland).

Verzoekende partij betoogt slechts dat zij een sterke band heeft met haar zus en dat de scheiding van haar zus haar zwaar zou vallen. Daarmee bewijst de verzoekende partij evenwel alleen maar dat zij een emotionele en affectieve band heeft met haar zus maar niet dat er een bijzondere vorm van afhankelijkheid bestaat tussen hen beiden. Het loutere feit dat zij dagelijks contact zoeken met elkaar doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een gezinsleven heeft met haar in België verblijvende meerderjarige zus dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen (cf. EHRM 26 november 2013, nr. 1785/08, Vasquez/Zwitserland) (EHRM 9 oktober

2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot- Britannië; N. MOLE, Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97).

In weerwil van verzoekers betoog in het middel, kan geen beschermenswaardig gezinsleven worden vastgesteld, waardoor artikel 8, tweede lid van het EVRM niet van toepassing is. Wat het onderzoek betreft naar de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM, is de afweging tussen enerzijds de belangen van de staat en anderzijds de belangen van de verzoekende partij slechts vereist indien er sprake is van een gezinsleven (RvS 5 juni 2013, nr. 223 744), wat te dezen niet het geval is. Verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk een belangenafweging inzake haar gezinsleven verwachten in de motieven van de tweede bestreden beslissing, dit nog naast de vaststelling dat artikel 8 EVRM geen formele motiveringsplicht inhoudt.

Daarenboven, en in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, blijkt uit het administratief dossier dat de verwerende partij voor het treffen van het bevel om het grondgebied te verlaten wel degelijk rekening heeft gehouden met de door de verzoekende partij aangevoerde elementen inzake haar relatie met haar zus. Zo blijkt dat bij beslissing van 24 mei 2018 waarbij de aanvraag van 13 april 2018 werd afgewezen geoordeeld werd dat: *“We merken op dat betrokkene de verwantschap met zijn zogenaamde zus niet aantoonst. Zelfs indien zou blijken dat zijn zus alhier in België verblijven dan nog toont betrokkene niet aan dat zijn band met deze personen zo nauw zou zijn dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zou moeten vallen.(..)”*.

De aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.5. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.6. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“2.2. Tweede middel : schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, artikelen 7, 74/11, 74/13 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 7 Terugkeerrichtlijn

2.2.1.

Dat de bestreden beslissing gepaard gaat met een onmiddellijk bevel om het grondgebied te verlaten. Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene, het hoger belang van het kind en het gezinsleven, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. : « Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Ook artikel 74/11, §3 Vw. bepaalt dat het bevel niet kan ingaan tegen bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4 Vw.

Dat in casu verweerder het bevel enkel gemotiveerd heeft op basis van de overweging dat er geen geldig visum zou voorhanden zijn en er geen gevolg werd gegeven aan een eerder bevel.

Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker bij het afleveren van dit bevel.

Terwijl het Europees Hof voor de Rechten van Mens bovendien geoordeeld heeft dat ook sociale en zakelijke relaties welke vreemdelingen hebben opgebouwd in België onder artikel 8 EVRM ressorteren (zie in die zin EHRM, 29 april 2002, Pretty/VK, nr. 2346/02, §61, 2002-III; EHRM, 12 september 2012, Nada/Zwitserland, § 151; EHRM, 16 december 2014, Chbihi Loudoudi e.a./België, §123).

Dat het EHRM voorts heeft gesteld dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat ik het kader van de verwijdering van gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, Uner/Nederland, nr. 46410/99, §59).

Aangezien verzoeker sedert 2006 in België verblijft, hetzij bijna 13 jaar, heeft hij zonder enige twijfel een privéleven in België opgebouwd, waarvan de bescherming onder artikel 8 EVRM valt.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van de artikelen 74/11 en 74/13 Vw.

2.2.2.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd opgelegd in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1. Vw.

Dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet een gedeeltelijke omzetting is van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer, 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23).

Door het geven van het bestreden bevel, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Er wordt tevens uitvoering gegeven aan het Unierecht bij het bepalen van een termijn om het grondgebied te verlaten.

Artikel 74/14, § 1 Vreemdelingenwet bepaalt dat “de beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten”.

De termijn van dertig dagen vormt derhalve de regel.

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°).

Het behoort dan ook tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk : “Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1”.

Indien verweerder toepassing maakt van een restrictieve omschreven geval in artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet, dan dient de beslissing tot verwijdering “een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn” te bepalen (artikel 74/14, §3 in fine Vreemdelingenwet).

De Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven) voorziet eveneens dat een termijn voor vrijwillig vertrek moet worden opgelegd bij het opleggen van een terugkeerbesluit. In de regel bedraagt dit een termijn van zeven tot dertig dagen. Slechts in een limitatief omschreven geval kan een termijn van korter dan zeven dagen of zelfs geen termijn voor vrijwillig vertrek worden opgelegd.

Zo luidt artikel 7 van de genoemde richtlijn als volgt:

“Vrijwillig vertrek

1. In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen.

(...)

4. Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen. (...)”

Artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 7.4 van de Terugkeerrichtlijn. Hiermee wordt opnieuw uitvoering gegeven aan het Unierecht.

2.2.3.

Dat in casu verweerder toepassing maakt van artikel 74/14, §3, 4°Vw. om zowel af te wijken van de termijn van 30 dagen als om een termijn van 0 dagen op te leggen met als motivatie dat verzoeker geen gevolg zou hebben gegeven aan een verwijderingsmaatregel dd. 24.05.2018 die hem werd betekend op 25.09.2018.

Andere motieven worden niet aangehaald. Door verweerder wordt niet gesteld dat er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is of dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.

Gelet op de bepalingen van de Terugkeerrichtlijn, kan verweerder niet op een wettige wijze toepassing maken van artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet.

Conform de Terugkeerrichtlijn bedraagt de termijn voor vrijwillig vertrek 7 tot 30 dagen. Dit vormt de algemene regel. Slechts in de limitatief omschreven gevallen van artikel 7, 4 van de Terugkeerrichtlijn kan worden afgeweken van deze termijn.

Dat verzoeker niet binnen de toegekende termijn van een eerdere beslissing tot verwijdering het land zou hebben verlaten, zoals verweerder stelt, behoort niet tot deze mogelijkheden.

Artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn werd dan ook niet correct omgezet in de Belgische wetgeving : artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn voorziet dat er kan worden afgezien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek in drie welomschreven gevallen.

De omzetting van deze bepaling, met name artikel 74/14 Vw., voorziet echter de mogelijkheid om geen termijn voor vrijwillig vertrek te geven in 6 welomschreven gevallen, onder meer wanneer binnen de toegekende termijn geen gevolg werd gegeven aan een eerdere beslissing tot verwijdering.

Deze mogelijkheid is niet voorzien in de Terugkeerrichtlijn!

De Terugkeerrichtlijn voorziet expliciet dat de termijn voor vrijwillig vertrek 7 tot 30 dagen bedraagt, behoudens de vermelde uitzonderingen (om af te zien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek of om een termijn toe te kennen die korter is dan zeven dagen). Door verweerder wordt echter geen toepassing gemaakt van één de voorziene situaties in artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn om af te wijken van deze algemene regel.

In die zin verwijst verzoeker ook naar rechtspraak van het Hof van Justitie dat eveneens de algemene regel honoreert dat een vreemdeling een passende termijn krijgt om vrijwillig gevolg te geven aan de verplichting tot terugkeer die voortvloeit uit een terugkeerbesluit.

Het Hof stelt dat artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt dat slechts in bijzondere omstandigheden de lidstaten een termijn voor vrijwillig vertrek kunnen vaststellen die korter is dan zeven dagen, en zelfs ervan kunnen afzien een dergelijke termijn toe te kennen :

44. Zoals blijkt uit overweging 10 van richtlijn 2008/115, moet, behoudens uitzonderingen, voorrang worden gegeven aan de vrijwillige nakoming van de uit het terugkeerbesluit voortvloeiende verplichting tot terugkeer, aangezien artikel 7, lid 1, van die richtlijn bepaalt dat bij dat besluit een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen wordt vastgesteld (zie arrest *El Dridi*, C-61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 36).

(...)

46. Artikel 7, lid 4, van die richtlijn bepaalt dat slechts in bijzondere omstandigheden, zoals wanneer er sprake is van een gevaar voor de openbare orde, de lidstaten een termijn voor vrijwillig vertrek kunnen vaststellen die korter is dan zeven dagen, en zelfs ervan kunnen afzien een dergelijke termijn toe te kennen (zie in die zin arrest *El Dridi*, C-61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 37). Zoals de advocaat-generaal in punt 43 van haar conclusie heeft opgemerkt, moet een lidstaat, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in die bepaling te kunnen beroepen, in staat zijn aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt.

(HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Z.Zh, pt 44 en 46; zie ook HvJ 28 april 2011, C-61/11PU, *El Dridi*, pt. 36-37).

Verweerder kan dan ook niet op een wettige wijze toepassing maken van artikel 74/14, § 3, 4° Vw., zodat de bestreden beslissing de artikelen 7 en 74/14 §3 Vw. en artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn schendt.

2.2.4.

Artikel 288 VWEU bepaalt dat een richtlijn verbindend is ten aanzien van het te bereiken resultaat voor elke lidstaat waarvoor zij bestemd is, doch dat aan de nationale instanties de bevoegdheid wordt gelaten vorm en middelen te kiezen. Richtlijnen hebben een rechtstreekse werking wanneer de erin opgenomen bepalingen onvoorwaardelijk en voldoende duidelijk en nauwkeurig zijn.

Het gaat om een verticale rechtstreekse werking die alleen geldt indien de lidstaten de richtlijn niet of niet correct hebben omgezet binnen de vastgestelde termijn (cf. RvS 27 maart 2012, nr. 218.657).

Ook volgens vaste rechtspraak van het Hof kunnen particulieren, wanneer de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn, zich op die bepalingen beroepen tegenover de staat, wanneer deze heeft verzuimd de richtlijn binnen de termijn in nationaal recht om te zetten of dit op onjuiste wijze heeft gedaan (zie in die zin met name arresten van 26 februari 1986, *Marshall*, 152/84, *Jurispr.* blz. 723, punt 46, en 3 maart 2011, *Auto Nikolovi*, C-203/10, punt 61).

Hierop werd ook gewezen in het bovenvermeld arrest *El Dridi* van 28 april 2011 (punt 46).

Het houdt in dat particulieren zich kunnen beroepen op de rechtstreekse werking van een bepaling van een richtlijn, ook als die is omgezet, indien de betrokken bepaling foutief is omgezet en de betrokken bepaling onvoorwaardelijk is alsook voldoende duidelijk en nauwkeurig is (RvV, 19 maart 2018, nr. 201.238).

Gelet op het feit dat artikel 7.4. van de Terugkeerrichtlijn *prima facie* onvoorwaardelijk is opgesteld alsook voldoende duidelijk en nauwkeurig is zodat de uitvoering ervan niet afhankelijk is van discretionaire uitvoeringsmaatregelen van de lidstaten en artikel 74/14, §3, 4°, van de Vreemdelingenwet *prima facie* een verkeerde omzetting vormt van deze bepaling, kan verzoeker zich beroepen op de rechtstreekse werking van artikel 7.4. van de Terugkeerrichtlijn.

Elke in het kader van zijn bevoegdheid aangezochte nationale rechter is verplicht het gemeenschapsrecht toe te passen en de door dit recht aan particulieren toegekende rechten te beschermen, daarbij buiten toepassing latend elke eventueel strijdige bepaling van de nationale wet, ongeacht of deze van vroegere of latere datum is dan de gemeenschapsregel.

Wanneer het voor de rechter onmogelijk is om de nationale bepalingen in overeenstemming met de eisen van het recht van de EU uit te leggen en toe te passen, moet de rechter op eigen gezag, de nationale wetgeving die strijdig is met de bepalingen van het EU-recht, buiten toepassing laten, met name door een op basis van een dergelijke bepaling gegeven individuele bestuurlijke beschikking nietig te verklaren c.q. te schorsen.

*Hij moet daarvoor niet de voorafgaande opheffing via de wetgeving of enige andere constitutionele procedure vragen of afwachten (zie onder meer arresten van het HvJ van 22 juni 2010, Melki, C-188/10; van 11 januari 2007, ITC, C-208/05, van 9 maart 1978, Simmenthal, 106/77, van 5 oktober 2010, Elchinov, C 173/09, en van 17 november 2011, zaak C 434/10).
Bijgevolg dient het bevel om het grondgebied te verlaten, vernietigd te worden.”*

2.7. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De voorziene motivering stelt verzoekende partij in staat kennis te nemen van de redenen die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen. Verzoekende partij kent deze motieven ook, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel. Er is aldus voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.8. Verzoekende partij voert een schending aan van artikel 7 van de vreemdelingenwet maar zij betwist geenszins dat zij op het Belgische grondgebied verblijft zonder in bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Zij is immers niet in bezit van een geldig visum. Derhalve moet de verwerende partij in beginsel toepassing maken van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet om verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

2.9. Voor zover verzoekende partij verwijst naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat deze bepaling luidt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Er moet worden herhaald dat niet blijkt dat verzoekende partij, een volwassen man, een gezins- of familieleven heeft op het Belgische grondgebied dat beschermenswaardig is noch blijkt dat zij gezondheidsproblemen heeft, die haar zouden verhinderen om terug te keren naar het land waarvan zij de nationaliteit heeft en waarmee verwerende partij onterecht geen rekening zou hebben gehouden.

Er blijkt derhalve niet dat verwerende partij enig dienstig gegeven buiten beschouwing zou hebben gelaten bij het nemen van de tweede bestreden beslissing.

Voor zover verzoekende partij nog lijkt te betogen dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet ook bepaalt dat rekening moet worden gehouden met haar privéleven kan zij geenszins worden gevolgd.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.10. Voor zover verzoekende partij nogmaals wijst op een schending van artikel 8 EVRM verwijst de Raad naar zijn bespreking van het eerste middel. In zoverre verzoekende partij meent dat geen rekening werd gehouden met haar privéleven, wijst de Raad er in de eerste plaats op dat de normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier te lande, op zich niet voldoende is om een schending van het privéleven aan te nemen. Daarnaast, zelfs indien de verzoekende partij gewag zou kunnen maken van een beschermenswaardig privéleven in België, dient alleszins gesteld dat verzoekende partij nooit werd toegelaten tot verblijf in België. In dat geval oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt ook in dit verband niet aannemelijk gemaakt.

2.11. Waar verzoekende partij ook nog de schending aanhaalt van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat dit artikel betrekking heeft op een inreisverbod en niet op een bevel om het grondgebied te verlaten zodat de schending daarvan niet dienstig kan worden ingeroepen.

2.12. Waar verzoekende partij kritiek uit op het gegeven dat haar geen termijn van dertig dagen werd gegeven om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de Raad inderdaad vast dat artikel 74/14, §3, 4° van de vreemdelingenwet op grond waarvan beslist werd dat de termijn om gevolg te geven nul dagen is, werd opgeheven bij wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen zodat de verwerende partij hier geen toepassing van kon maken. Evenwel kan deze vaststelling geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten aangezien de termijn om vrijwillig gevolg te geven aan het bevel geenszins impliceert dat de verzoekende partij gedurende die termijn wettig op het grondgebied verblijft. Zoals reeds hoger aangehaald is de vaststelling dat verzoekende partij zonder geldig visum in België verblijft pertinent en moet haar aldus een bevel om het grondgebied te verlaten conform artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet gegeven worden (cfr. RvS 20 juni 2017, nr. 238.569). Verder wijst de Raad er ook op dat thans de normale termijn van dertig dagen om uitvoering te geven aan het bestreden bevel verstreken is en niet blijkt dat aan dit bevel (gedwongen) uitvoering werd gegeven zodat verzoekende partij sowieso belang ontbeert bij dit onderdeel van haar middel. Immers kon verzoekende partij nog ruim dertig dagen na de kennisgeving van het bevel op het grondgebied verblijven, en dit zonder dat de verwerende partij overging tot enige dwangmaatregel.

2.13. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig september tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER